

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LIV. — Wydana i rozesłana dnia 29. marca 1918.

Fraść: (Nr 111—114.) 111. Rozporządzenie, którem wy daje się na podstawie artykułu IV rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 25. stycznia 1914, dotyczącego kancelaryjnego personelu pomocniczego przy państwowych władzach, urzędach i zakładach, postanowienia uzupełniające dla oficyantów kancelaryjnych, którzy wyszli ze stanu uprawnionych podoficerów. — 112. Rozporządzenie, dotyczące męczyńności podlegających Ministerstwu handlu funkcyjaryuszy państwowych przy komisjach na obszarze gminy stołecznego i rezydencyjnego miasta Wiednia. — 113. Obwieszczenie, dotyczące ograniczenia użycia rotacyjnego papieru drukowego przez gazety w miesiącu kwietniu 1918. — 114. Rozporządzenie, dotyczące zarządzeń w zakresie opieki mieszkaniowej.

111.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 23. marca 1918.

którem wy daje się na podstawie artykułu IV. rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 25. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 21, dotyczącego kancelaryjnego personelu pomocniczego przy państwowych władzach, urzędach i zakładach, postanowienia uzupełniające dla oficyantów kancelaryjnych, którzy wyszli ze stanu uprawnionych podoficerów.

§ 1.

Uprawnionym podoficerom przysługuje prawo do każdej drugiej posady oficyanta kancelaryjnego, jaka ma być obsadzona w obrębie zakresu działania władzy (urzędu, zakładu), powołanej do nadawania posad oficyantów kancelaryjnych.

§ 2.

Ogólne wymogi do nadania posady oficyanta kancelaryjnego uprawnionemu podoficerowi są następujące:

1. obywatelstwo austriackie;
2. zdolność fizyczna i zupełna zdolność do służby;
3. w miarę wymogów służby znajomość języków, względnie umiejętność pisania na maszynie i znajomość stenografii.

Ci uprawnieni podoficerowie, którzy nie otrzymali certyfikatu na urzędnika, mają się, ponadto wykazać conajmniej ogólnem wykształceniem w zakresie, oznaczonym celami nauki 5. klasy 5 lub więcejklasowej szkoły ludowej, tudzież skutecznie odbytą 6miesięczną praktyką próbną przy władzy państwowej (urzędzie, zakładzie).

Za tę praktykę próbną nie płaci dotycząca władza (urząd, zakład) żadnego wynagrodzenia.

§ 3.

Jeżeli pewna zastrzeżona posada oficyanta kancelaryjnego ma być obsadzona, wówczas ma władza (urząd, zakład), powołana wedle § 6., ustęp 2., rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 25. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 21, do nadania posady oficyanta kancelaryjnego, podać to publicznie do wiadomości stosownie do przepisów, obowiązujących dla ogłaszania miejsc służbowych, zastrzeżonych dla uprawnionych podoficerów, a ponadto zawiadomić o tem Ministerstwo wojny i Ministerstwo obrony krajowej.

Władza (urząd, zakład), zarządzająca to ogłoszenie, obowiązana jest także do zachowania zmieniającej się kolei jednej niezastrzeżonej posady oficyanta kancelaryjnego i jednej zastrzeżonej przy każdym obsadzeniu posady tego rodzaju. Przy pierwszym obsadzeniu, następującem po ogłoszeniu tego rozporządzenia, należy zacząć od nadania posady niezastrzeżonej.

Przy ustalaniu tej kolei nie należy brać w rachubę posad oficyantek kancelaryjnych, które mają być nadane, o ile łączna ilość tych posad nie przekracza liczby, która ma być ustalona przez Ministerstwo skarbu w porozumieniu z Ministerstwem obrony krajowej.

Władze (urzędy, zakłady), powołane do nadawania posad oficyantów kancelaryjnych, mają przedkładać tak Ministerstwu wojny jak i Ministerstwu obrony krajowej półrocznie a to w miesiącach styczniu i lipcu wykazy, z których jest widoczna liczba wszystkich w ubiegłym półroczu nowo przyjętych oficyantów kancelaryjnych tudzież odnośne daty obsadzenia posad.

§ 4.

Uprawnionym podoficerom, którym nadano posady oficyantów kancelaryjnych, należy tę część czasu czynnej służby, odbytego choćby z przerwą we wspólnej sile zbrojnej, względnie w obronie krajowej, w pospolitem ruszeniu lub przy żandarmerji, o którą przekracza ona — wyjąwszy przypadek przedłużenia za karę — dwa lata, zaliczyć aż do najwyższej granicy 18 lat do wymiaru poborów oficyanta.

W tych przypadkach, w których należałoby w myśl tego postanowienia przyznać uprawnionym podoficerom, zamianowanym oficyantami kancelaryjnymi, niższe pobory, aniżeli III. klasy starszeństwa służbowego (§ 8. rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 25. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 21), należy dotyczącym oficyantom wypłacać różnicę między tymi poborami aktywalnymi a poborami III. klasy starszeństwa służbowego w formie dodatku, a to tak długo, póki nie osiągną one w drodze normalnego podwyższenia poborów wyżypowolanej klasy starszeństwa służbowego.

§ 12. rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 25. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 21, zmienia się w ten sposób, że oficyantom kancelaryjnym może być policzony do wymiaru poborów oficyanta czas służby w charakterze pomocnika kancelaryjnego tylko do 18 lat.

§ 5.

Postanowienia § 31., punkt 1., rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 25. stycznia

1914, Dz. u. p. Nr. 21, stosują się do uprawnionych podoficerów, zamianowanych oficyantami kancelaryjnymi z tem, że czas służby przy wojsku (żandarmerji), policzalny do wymiaru poborów oficyanta (wedle § 4.), uważa się na równi z czasem służby, odbytym w charakterze oficyanta kancelaryjnego.

§ 6.

Czas służby, spędzony czynnie we wspólnej sile zbrojnej, względnie w obronie krajowej, w pospolitem ruszeniu lub przy żandarmerji przez oficyantów kancelaryjnych, zamianowanych ze stanu uprawnionych podoficerów, należy w całości uwzględnić przy wymiarze poborów zaopatrzenia, jeżeli wymagana do tego osobna opłata na cele zaopatrzenia, która wynosi 4 korony za każdy miesiąc tego czasu służby, jaki ma być policzony, została dodatkowo uiszczona.

Dodatkowe spłaty będą uiszczane ze środków tego etatu, z którego kredytów były na ostatku pokrywane należności podoficerskie dotyczącego oficyanta kancelaryjnego.

W razie ustąpienia takiego oficyanta kancelaryjnego ze służby bez uzyskania stałych poborów spoczynkowych, tudzież w razie jego przejścia do służby w charakterze urzędnika państwowego należy uiszczono dodatkowo kwoty zwrócić temu etatowi, który uiszcil je stosownie do poprzedzającego następu.

§ 7.

Postanowienia §§ 1. do 6. mają znaleźć zastosowanie także przy obsadzaniu posad oficyantów kancelaryjnych, które były nieobsadzone począwszy od dnia 1. lipca 1915 aż do początku mocy obowiązującej tego rozporządzenia.

§ 8.

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Seidler wlr.	Toggenburg wlr.
Ćwikliński wlr.	Mataja wlr.
Banhaus wlr.	Schauer wlr.
Homann wlr.	Wimmer wlr.
Żolger wlr.	Czapp wlr.
Twardowski wlr.	Horbaczewski wlr.
Wieser wlr.	Silva-Tarouca wlr.

112.**Rozporządzenie Ministerstwa handlu w porozumieniu z Ministerstwem skarbu z dnia 25. marca 1918,**

dotyczące należytości podlegających Ministerstwu handlu funkcjonaryuszy państwowych przy komisjach na obszarze gminy stołecznego i rezydencyjnego miasta Wiednia.

Wydane w porozumieniu z Ministerstwem skarbu rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 12. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 129, dotyczące należytości urzędników państwowych, dyurnistów i sług, podlegających Ministerstwu handlu, w razie wykonywania czynności urzędowych na obszarze gminy stołecznego i rezydencyjnego miasta Wiednia poza obrębem budynku urzędowego tudzież postanowienia rozdziału A rozporządzenia ministerjalnego z dnia 11. marca 1901, Dz. u. p. Nr. 35, dotyczące należytości urzędników statystycznego urzędu pracy w razie sprawowania czynności służbowych poza obrębem budynku urzędowego, tracą moc obowiązującą z końcem marca 1918.

Wimmer wlr.

Wieser wlr.

113.**Obwieszczenie Ministra handlu z dnia 26. marca 1918.**

dotyczące ograniczenia użycia rotacyjnego papieru drukowego przez gazety w miesiącu kwietniu 1918.

Na podstawie § 3. rozporządzenia ministerjalnego z dnia 12. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 105, zarządzam, co następuje:

§ 1.

Zarządzone w §§ 1 i 2. obwieszczenia z dnia 29. grudnia 1917, Dz. u. p. Nr. 1 ex 1918. ograniczenia odnośnie do użycia rotacyjnego papieru do druku przez gazety na miesiąc styczeń 1918, mają obowiązywać w ten sam sposób także na miesiąc kwiecień 1918.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie dnia 1. kwietnia 1918.

Wieser wlr.

114.**Rozporządzenie Ministra opieki społecznej w porozumieniu z Ministrami spraw wewnętrznych i sprawiedliwości z dnia 28. marca 1918.**

dotyczące zarządzeń w zakresie opieki mieszkaniowej.

Na podstawie ustawy z dnia 24. lipca 1917. Dz. u. p. Nr. 307, zarządza się, co następuje:

Artykuł I.

Do dnia 31. grudnia 1918 może być w drodze rozporządzenia politycznej władzy krajowej w porozumieniu z wydziałem krajowym zarządzane dla gmin lub obszarów, w których zapanował od początku wojny nadzwyczajny brak mieszkań, lub się go należy spodziewać, że mają znaleźć zastosowanie w całości lub w części następujące przepisy.

Tam, gdzie ustaną te nadzwyczajne stosunki, które dały powód do wydania takich przepisów, należy je pozbawić mocy obowiązującej.

Rozdział I.

Oddanie do dyspozycji lokalności, przeznaczonej dotychczas na inne cele, na cele mieszkalne.

§ 1.

Lokalności, które wedle istniejących przepisów nie mogły być dotychczas zamieszkane, mogą być dopuszone do zamieszkania na czas trwania ważności rozporządzenia politycznej władzy krajowej (artykuł I, ustęp 1.) pod następującymi warunkami:

1. Dopuszczenie może być orzeczone tylko po zbadaniu lokalności przez technicznych i sanitarnych rzeczoznawców w każdym poszczególnym przypadku, jeżeli lokalności te mogą być zamieszkane bez obaw pod względem policyi bezpieczeństwa i pod względem sanitarnym.

2. Co do dopuszczeń należy prowadzić osobne zapiski; odpisy ich należy przedkładać w odstępach czasu, które ma wyznaczyć wydział krajowy, tejże władzy.

3. Dopuszczone lokalności należy stale nadzorować pod względem policyi bezpieczeństwa i pod względem sanitarnym. Dopuszczenie należy odwołać, jeżeli zamieszkanie tych lokalności daje powód do obaw pod względem policyi bezpieczeństwa lub pod względem sanitarnym.

4. Po stronie zewnętrznej drzwi wewnątrz dopuszczonych lokalności należy trwale umieścić, podpisaną przez urząd gminy tablicę, na której ma być uwidocznione pismem, niedającym się zmasać, wyjątkowe czasowe dopuszczenie po myśli tego rozporządzenia.

5. Dopuszczenie i odwołanie tegoż następuje przez władzę, właściwą do udzielania pozwolenia na budowę, względnie pozwolenia na zamieszkanie.

Rozdział II.

Zmiana mieszkań.

§ 2.

Ustęp 1. Lokalności, służące na cele mieszkaniowe, wolno odjąć tym celom tylko z ważnych powodów. Wyłączone są lokalności, które w chwili ogłoszenia rozporządzenia władzy krajowej (artykuł I, Ustęp 1.) były już przeznaczane na inne cele, jeżeli jeszcze przed dniem ogłoszenia rozpoczęto potrzebne do tego roboty budowlane na podstawie udzielonego pozwolenia na budowę.

Ustęp 2. Za ważny powód należy w szczególności uważać, jeżeli nowy cel przeznaczenia leży w publicznym interesie, a nie było możliwe uzyskać na to innych lokalności aniżeli lokalności przeznaczonych dotychczas na cele mieszkaniowe.

§ 3.

Ustęp 1. Dwa lub więcej mieszkań, wynajętych dotychczas osobno, wolno złączyć w jedno mieszkanie tylko z ważnych powodów.

Ustęp 2. Za ważny powód należy w szczególności uważać, jeżeli złączenie kilku gospodarstw domowych umożliwi wspólne prowadzenie gospodarstwa.

§ 4.

O dopuszczalności zmiany w myśl §§ 2 i rozstrzyga na wniosek najemcy lub właściciela domu po wysłuchaniu drugiej strony kontraktowej tudzież wchodzących ewentualnie w rachubę najemców polityczna władza I. instancyi.

§ 5.

Władzy budowlanej wolno zezwolić na budowlane roboty celem zmiany po myśli §§ 2. i 3. tylko za wykazaniem dopuszczalności tych zmian (§ 4.).

Rozdział III.

Postanowienia ogólne.

§ 5.

Przeciw zarządzeniom i rozstrzygnięciom Ustęp 1. gminy nie jest dopuszczalny żaden środek prawny.

Przeciw odrzuceniu wniosku według § 4. Ustęp 2. przysługuje wnioskodawcy prawo zażalenia do politycznej władzy, która jest przełożoną rozstrzygającego urzędu. Polityczna władza krajowa rozstrzyga ostatecznie.

§ 7.

Ustęp 1. Postanowienia tego rozporządzenia nie stosują się:

1. do budynków Najwyższego Dworu, Najwyższego funduszu familijnego i prywatnego ani do budynków członków Najwyższego Domu cesarskiego;

2. do budynków

a) obcego państwa, suwerena lub głowy państwa, eksterytoryjalnego członka panującej rodziny, dyplomatycznych reprezentantów, uwierzytelnionych przy c. i k. Dworze,

b) funkcyonaryuszy konsularnych obcych mocarstw, o ile te osoby są obywatelami wysyłającego państwa,

jeżeli budynki, wymienione pod liczbą 1 i 2, są używane na cele właściciela;

3. do budynków rządowych, będących w użyciu zarządu wojskowego, do wszystkich budynków, na cele wojskowe użytych lub mających do tego służyć, następnie do obiektów, dostarczonych na podstawie ustawy kwaterunkowej;

4. do budynków lub lokalności, które są lub będą przeznaczone na cele urzędowe lub na inne publiczne cele państwa, kraju, powiatu, gminy lub funduszu, przez te korporacje administrowanego;

5. do budynków kolei, które podlegają urzędowej budowlanej lub nadzorczej kompetencji władz kolejowych, ani do mieszkań, jakie oddaje zarząd kolejowy swym robotnikom (§ 5. ustawy z dnia 28. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 156).

Do lokalności, służących do prowadzenia Ustęp 2. przemysłu przyjmowania obcych w gospodę, do lokalności na pensjonaty, sanatoria i tym podobne instytucje nie mają zastosowania postanowienia rozdziału I. tego rozporządzenia.

§ 8.

Artykuł II

Ustęp 1. Za przekroczenia tego rozporządzenia i wydanych na jego podstawie zarządzeń, o ile one nie podlegają surowszemu postanowieniu karciemu, będą karali władze polityczne grzywnami do 5000 koron lub aresztem do sześciu tygodni. Kary te mogą być także obok siebie orzeczone.

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Toggenburg wlr.

Mataja wlr.

Schauer wlr.

Ustęp 2. Kto do takiego przekroczenia podżega lub przy jego popełnieniu współdziała, ma być w ten sam sposób karany.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24, także w roku 1918, w języku niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, słoweńskim i ukraińskim.

Prenumerata na cały rocznik 1918 każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz 10 K przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzedzeniu złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego można nabywać:

Rocznik 1849 za K 5-04	Rocznik 1867 za K 4-80	Rocznik 1885 za K 4-32	Rocznik 1903 za K 10-80
" 1850 " " 12-60	" 1868 " " 4-80	" 1886 " " 5-52	" 1904 " " 6-—
" 1851 " " 3-12	" 1869 " " 7-20	" 1887 " " 6-—	" 1905 " " 7-20
" 1852 " " 6-24	" 1870 " " 3-36	" 1888 " " 10-08	" 1906 " " 14-40
" 1853 " " 7-56	" 1871 " " 4-80	" 1889 " " 7-20	" 1907 " " 15-60
" 1854 " " 10-08	" 1872 " " 7-68	" 1890 " " 6-48	" 1908 " " 10-80
" 1855 " " 5-64	" 1873 " " 7-92	" 1891 " " 7-20	" 1909 " " 10-20
" 1856 " " 5-88	" 1874 " " 5-52	" 1892 " " 12-—	" 1910 " " 10-08
" 1857 " " 6-84	" 1875 " " 4-80	" 1893 " " 7-20	" 1911 " " 8-40
" 1858 " " 5-76	" 1876 " " 3-60	" 1894 " " 7-20	" 1912 " " 15-—
" 1859 " " 4-80	" 1877 " " 2-40	" 1895 " " 8-40	" 1913 " " 11-40
" 1860 " " 4-08	" 1878 " " 5-52	" 1896 " " 8-40	" 1914 " " 18-—
" 1861 " " 3-60	" 1879 " " 5-52	" 1897 " " 18-—	" 1915 " " 14-04
" 1862 " " 3-36	" 1880 " " 5-28	" 1898 " " 7-20	" 1916 " " 15-24
" 1863 " " 3-36	" 1881 " " 5-28	" 1899 " " 12-—	" 1917 " " 18-30
" 1864 " " 3-36	" 1882 " " 7-20	" 1900 " " 8-40	
" 1865 " " 4-80	" 1883 " " 6-—	" 1901 " " 7-20	
" 1866 " " 5-28	" 1884 " " 6-—	" 1902 " " 9-—	

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przyznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, za pełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w ciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań niemieckich najpóźniej w ciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg I. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 4 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte I. 24, nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 4 h); tym sposobem umożliwia się uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.